Zalai Károly

A Gladiátor odacsap

2007. február 17. volt. Michael Lee, művésznevén „Mike Alfonso" tampai házának garázsában állt egy széken, pár méterre csillogó villogó „sevijétől"– amelyet előző nap mosatott le –, és tele volt végre erővel. Milyen érdekes, gondolta, tegnap olyan gyengének érezte magát, hogy még fölkelni is alig tudott, ma viszont majd kicsattan az energiától. Úgy, mint régen. Vagyis hát csaknem úgy, mert hiszen most már képtelen lenne – mondjuk – egy hátra szaltóra. Sőt talán akkor is megütné magát, ha csak fölugrana a magasba, s egy félcsavarral ugrana le a földre. Igaz, a garázs betonja nem olyan puha, mint a ringé volt. És ő sem olyan kemény már. Réges-rég kikészült a térde. De ezen a reggel megint erősnek érezte magát. Mike Alfonso: a Gladiátor! Tegnap maga alatt volt, de ma, ezen a verőfényes szerdai napon csaknem úgy dagadnak az izmai, mint fénykorában. Miközben a kezében lévő hajókötéllel bajlódott, azon tűnődött, honnan szállja meg az embert az erő!? Kedden őszi légyként ténfergett a házban, ma meg ezen a szerdai napon – talán ezzel a tizenhetes számmal van összefüggésben – mintha valami már kora reggel kitisztította volna az agyát, s föltöltötte volna energiával. Igen, azt olvasta egy horoszkópban, hogy a tizenhetes szám arra ösztökél, hogy leszámoljunk az ellenségeinkkel, és ami tegnap nem ment volna, ma, mert 17. van, könnyűszerrel véghez vihető. A felesége jókedvűen elment munkába, s magával vitte a vidáman kacagó gyerekeket. Ő meg, miután hosszasan integetett nekik, danolászva, dudorászva elkezdett készülődni, mert biztos volt abban, hogy sikeresen véghez viszi a tervét. Elég ereje lesz hozzá. Pedig már nem edz, csak nagy néha emelget súlyt, húzódzkodik, lenyom pár fekvőtámaszt. De sajnos egyre nehezebben megy neki, hiszen kétségbe esve észlelte, hogy minden nap gyengébb lesz. Megállíthatatlanul. Valami fölzabálja az izmait meg a lelkét is. Egy ideig azzal próbálta nyugtatgatni magát, hogy minek is annyi erő neki. Ami van, elég a pecázásra, vasárnapi kerékpározgatásra, grillezésre, bevásárlásra. A szexszel sincs semmi baj. Hétvégente mindig sikerül a numcsi, elég az egy ingatlanügynöknek. Ingatlanügynök… Ha erre az új foglalkozására gondolt, azonnal elszégyellte magát, vagy még rosszabb, mint valami szűzlány: elpirult. Kimondani meg kifejezetten rühellte. Pedig az összes cimborája, mindenki, aki csak ismerte, forrón gratulált a nagy döntéshez, hogy ilyen ügyesen sikerült átnyergelni. Pankrátorból ingatlanos! Bizony! Így aztán mosta-

nában az a dolga, hogy amikor meglátja az irodába betoppanó házaspárokat, előzékenyen fölpattan, egy kicsit összehúzza magát – hogy a pasas és a felesége, vagyis hát a kliensek ne rémüljenek meg a két méteres, 140 kilós óriástól –, begombolja a zakóját, hisz ő már nem Mike Awesome, a „gyilkos", szélesen mosolyog, eléjük siet, finoman kezet fog velük, (hé Mike, aztán össze ne roppantsd az ügyfelek kezét!) s persze – az előzékenységtől majd kicsattanva –, megkérdezi, hogy s mint vannak, élvezik-e ezt a gyönyörű napot. S mindezt halk, nyálas-nyájas hangon teszi. Azok meg visongva válaszolnak. Játsszák a vevőt, ő meg az eladót. Ó, hogy gyűlöli ezt a majomjelmezt, a nyakkendőt, a hátára izzadó inget, zakót, a harmonikaszerűen összegyűrődő nadrágot, aminek az éle állandó vasalásra szorul. Ó, mennyire kicsinyes és átlátható szerepek! Hol vannak már azok a gyönyörű belépők, amikor seggére és farkára feszülő bőrnadrágban, félmeztelenül bevetette magát a csarnokba, mint valami ragadozó. És artikulálatlan hangon üvöltözött, olajjal bekent, szépen leborotvált mellét verte, s úgy forgatta a szemét, hogy mindenki lássa, azonnal fölfal, kettétör bárkit, aki nem tetszik neki, mert az élet ilyen: a gonoszok, az erősek nyernek mindig, akár tetszik a közönségnek, akár nem. Micsoda gyönyörű spektákulum részese volt évtizedeken át! Az egész élete ebben a varázsos miliőben telt, s botor módon azt hitte, örökre így marad. Igen, amikor először szorítóba lépett, akkor is február volt. 1989. február 26-án kezdte, s pontosan 17 éven át csépelte az ellenségeit, Amerika szerte, sőt még Japánban is. Hol van már Mr Pogo, Tarzan Goto, Big Titan, Dr Hannibal, vagy a rettenetes távolkeletiek, Hideki Hosaka, Hisakatsu Oya, Jinsei Sinzaki vagy a gonosz Sambo Asako!? Most már csak Mr Smith-ek és Taylorok ülnek vele szemben, oldalukon bájos nejük, akinek persze meg kell dicsérni a frizuráját, a ruháját, még akkor is, ha úgy fest benne, mint valami trampli tehén, hogy el lehessen adni azt a szaros házat, részletre, hitelre vagy készpénzért, neki aztán tök mindegy. Ó, de unta ezt a bizniszt, pedig csak most kezdett bele. Ezt kéne csinálni még néhány évtizedig, amíg bele nem pusztul!? Tavaly hagyta abba a pankrációt, ugyanúgy február 26-án, mint ahogy elkezdte, mert már nem bírta a térde, vagyis hát már semmije sem: egyszerűen kiöregedett. Átkozott február. De a januárt sem szereti, mert akkor van a születésnapja. 25-én töltötte be a 41. életévét, és ripsz-ropsz máris február van, méghozzá 17. Rettenetes! Várja meg, hogy kihulljon a haja, amit persze most már fodrász nyír divatos rövidre, örökre eltűntetve a vad gladiátorsörényt!? Aztán majd lelóg a hasa a nadrágjára, tokás lesz, undorító vén trotty, s a kocsmában talán összesúgnak a háta mögött, hogy itt van az a pasas, aki egykor Mike Awesom volt, de már nem az. Most ugyanis házakat árul, de nehogy

beszólja neki, mert azért még biztos nagyokat tud ütni. Pedig hát ő sohasem csapott oda igazából, legfeljebb véletlenül, mert az a régi biznisz csodás show volt, cirkusz, pompás átverés, nagyszerű tréfa. Amit mindenki tudott, mégis komolyan vett. Csak az üvöltései voltak valódiak, mert néha tényleg igazi gladiátornak érezte magát. Mintha az ókori Rómában lett volna, hullott az ellenség, kaszabolta, tépte a fejeket, vérben fürdött minden, oroszlánok ordítottak, pont úgy, mint ő. És őrjöngött a közönség, ő meg állt a reflektorfényben, hallgatta a kajabálásukat, ordenáré beszólásaikat. De jó is volt, ott egyensúlyozni a szorító kötelén, aztán ráugrani az ellenfélre, vagy úgy csinálni, mintha pofán csapná a kekeckedő bírót! Összefeszült a két hatalmas test, szorították, fojtogatták egymást, kicsavarták egymás kezét, lábát, már-már úgy tűnt, valamelyikük föladja, kampec lesz, de mindig talpra álltak, s újra belevetették magukat a küzdelembe, amíg csak volt bennük szufla. És ennek a csetepaténak soha sem volt igazán vége, hisz pár nap múlva, egy másik csarnokban, újra egymásnak estek az örök ellenségek. Micsoda kéjjel mutogatta az izmait, azokat a csodálatos, kemény és fénylő muszklikat, ami senki másnak nem volt, mert az átlag pancser nem bír két méteresre nőni, s aki 130 kilósra hízik, odakint a normális életben, úgy néz ki, mint egy zsírpacni. Bezzeg ő! Öröm volt ránézni, a csajok majd fölfalták a szemükkel, s ha néha-néha bevágott egyik-másiknak, a cicababa úgy nyalogatta, tapogatta, sikongatott, mintha valami különleges vadállat gyűrte volna maga alá. De nagyjából hűséges volt, szerette, s most is szereti Diannt, aki két gyönyörű gyerekkel ajándékozta meg. De ez is kevés! Kevés neki! Hol marad ebben történetben ő!? Tolja majd az unokákat, egy kicsit sántikálva, hisz, örökre kikészült az egyik térde. Nagypapa, sivítják a kicsik, mesélj nekünk arról, amikor gladiátor voltál. Nem! Soha! Nem várja ki ezt az időt, inkább elébe megy. Áthúzta a kötelet a kampón, s beledugta a fejét a hurokba, aztán megigazította a csomót, mintha a nyakkendője lett volna. Szinte látta azt a bamba vigyort, amely reggelente az ő ingatlanügynök arcán jelent meg, amidőn munkába, ahhoz a rohadt, barna, fényesre suvickolt íróasztalához készült. Már, amikor rágondolt az irodára, görcsbe ugrott a gyomra. De ez nem az a jófajta görcs volt, mint amit a porondra lépés előtt érzett. Hatalmas, néma, sunyi ablakok várták odabent, és nyomasztó csend, csak a légkondi zümmögött alig halhatóan. Odakint vakító napfény ragyogott. Vitorlások ringtak lustán a tampai öbölben. Ó meg az aktákat rendezgetve arra gondolt, ha jól viselkedik, vagyis imádja a bizniszt, és elég hasznot hajt, vehet majd ő is egyet. Állítólag hajóról sokkal jobb horgászni. Hát barátom peched van, suttogta. Nem kellesz! Végez veled a Gladiátor! *Fel fogom akasztani magam, igen, de csak azután, amikor téged már felakasztottalak,*

te áruló, csalóóóóó, ordította artikulátlan hangon, mintha valaki a garázsajtó mögül súgta volna neki ezt a különös szöveget, amely váratlanul eszébe jutott. Közben megint a régi lett: tele energiával, erővel, bizakodással. Ekkor kirúgta maga alól a széket, s rávetette magát az ellenségre. Miközben repült látta maga körül a színteret. Itt még sohasem járt. Valami régi porondon küzdött, különös házak között, egy ósdi téren. Fekete ruhás, ordítozó tömeg vette körbe, s tűz lobogott alatta. Vagy inkább benne? De ez a kérdés már nem érdekelte, inkább az előtte álló küzdelemre koncentrált. Az utolsóra, amelyet, immáron biztos volt benne: örök győztesként fog lezárni. Szarik a bírákra, a publikumra, csak az ő igazsága fontos, amely az egész testét, s egyre izmosodó lelkét is hatalmas, szinte végtelen örömmel töltötte föl. Egy pár pillanatig kilengett, de a 144 kilója hamar megállította a mozgást. Az ingatlanügynök váratlanul hosszú ideig bírta, közben persze kétségbeesetten nyöszörgött, hörgött, életéért könyörgött. De a Gladiátor feszesen tartotta a nyakát, s akkor sem engedte el, amikor az a „másik", fölemelve a jobb kezét, életéért könyörgött.